

۱۷۴۴.۱

۹۸-۱, ۲۷

۳

مجموعه‌ی
شهر هویت

قندک بچه‌ی ایران ایران مهد دلیران

نام:

نام خانوادگی:

نام خانه‌ی کودک:

نام مربی:

شماره تلفن:

اجتماع مطرح است.

اگر مردم یک کشور را به عنوان سلول‌های وجودی آن در نظر گیریم، بی‌تردید ترکیبات اجتماعی و اداری، ارکان حیات آن کشور است و آنچه از هویت و ملیت می‌شناسیم به منزله روح این پیکر خواهد بود.

اگر نیازمندی‌های معنوی و حس تعلق انسان به چیزی یا جایی ارضاء نگردد و انسان از هویت خود آگاهی نیابد، موجود سرگردانی بیش نیست که هرگز نخواهد توانست از کلاف سر در گم بی‌سر و سامانی و بی‌هدفی رهایی یابد. در این راستا لازم است کودکان با مفاهیمی همچون سرود ملی، پرچم، مکان‌ها و شهرهای مختلف کشور و... آشنا شوند. همچنین لازم است که علاوه بر آشنا نمودن کودکان با ویژگی‌های جغرافیایی کشورمان، آن‌ها را با ویژگی‌های فرهنگی و ارزشی جامعه نیز آشنا کنیم. به طور کلی برای آموزش مفاهیم و مهارت‌های اجتماعی به کودکان پیشنهاد می‌شود مراحل زیر به ترتیب طی شوند:

مرحله اول: ارائه تعریف و بحث

در مرحله اول باید در مورد مفهومی که قصد آموزش آن را داریم، به صورت مستقیم در کلاس بحث و گفتگو شود. ارائه مفاهیم می‌تواند به صورت کلامی و با استفاده از کتاب‌های آموزشی صورت گیرد.

مرحله دوم: الگوسازی

در مرحله دوم باید به کودک الگوهایی از اجرای مفاهیم و مهارت‌ها ارائه شود. جنبه اساسی الگوسازی آن است که ما می‌توانیم رفتارها، مهارت‌ها یا استراتژی‌های مقابله با شرایط خاص را بدون توضیح‌ها، کسل‌کننده نشان دهیم.

مرحله سوم: ایفای نقش

در مرحله سوم از کودکان انتظار داریم تا به ایفای نقش بپردازند. این مرحله شباهت زیادی با موقعیت‌های واقعی زندگی دارد. به این ترتیب کودک در شرایط موقعیت‌های واقعی زندگی قرار می‌گیرد و مهارت مورد نظر را تمرین می‌کند.

مرحله چهارم: تقویت متناوب

نمونه‌هایی که در آن دانش آموز مهارت‌ها را بدون اجبار در مواقع دیگر روز یا در هفته‌های بعد به کار می‌گیرد زیر نظر بگیرد، به او پاداش و تقویتی توصیف کننده بدهد. به پایداری مهارت پس از اکتساب آن توجه کنید.

انسان به طور فطری موجودی اجتماعی است. او می‌آموزد که چگونه به دیگران پیوندد و برای رفع نیازهای خود با آن‌ها همکاری کند. انسان در یک فرایند پیوسته و مداوم از آغاز کودکی تا انتهای عمر، شناخت و آگاهی‌هایی نسبت به محیط اطراف و اجتماعی که در آن زندگی می‌کند، کسب می‌کند و مهارت‌های ضروری برای برقراری ارتباط مناسب با دیگران در جهت رفع نیازمندی‌هایش، از نیازهای ابتدایی گرفته تا عالی‌ترین نیازها، را می‌آموزد. فرایند کسب این شناخت‌ها و مهارت‌های ضروری را جامعه‌شناسان، جامعه‌پذیری، اجتماعی شدن می‌نامند.

اجتماعی شدن فرایندی است که به انسان، راه‌های زندگی کردن در جامعه را می‌آموزد، شخصیت می‌دهد و ظرفیت‌های او را در جهت انجام وظایف فردی و به عنوان عضو جامعه، توسعه می‌بخشد. فرد در حین اجتماعی شدن می‌آموزد که خود را یک ذات جدا، مشخص و مستقل در نظر بگیرد و از همه اشخاص، اشخاص را جدا کند.

«خود» دارای یک هویت مشخصی است که دیگران در برابر آن کنش نشان می‌دهند. رشد «خود اجتماعی» از همان ابتدای زندگی آغاز می‌شود. به مرور هویت فردی و اجتماعی کودک شکل می‌گیرد. شخصیت کودک نیز در فرایند اجتماعی شدن شکل می‌گیرد. «شخصیت» به همه خصلت‌ها و ویژگی‌هایی اطلاق می‌شود که معرف رفتار یک شخص است.

علاوه بر ویژگی‌های وراثتی و عوامل محیطی، تجربیات فرد از عضویت در گروه‌های اجتماعی و همچنین فرهنگ تاثیر مهمی بر شخصیت فرد می‌گذارد. کودک با شناخت محیط اجتماعی خود و ارزش‌ها و هنجارهای جامعه خود، آداب و قوانین اجتماعی را شناخته و با درک خصوصیات و خصلت‌های مشترک محیط اجتماعی خود، هویت ملی و دینی خود او شکل می‌گیرد.

هویتی که تکیه‌گاه او در برخورد با هجوم فرهنگی خارج از محیط اجتماعی‌اش بوده و باعث غرور ملی، اعتماد به نفس و راهگشای زندگی‌اش می‌گردد. هویت، یک از مباحث پیچیده و چند وجهی در علوم اجتماعی است که در دو سطح فردی و جمعی مطرح می‌شود.

هویت جمعی از سطوح خاص شخصیتی، خانوادگی، فامیلی، طایفه‌ای، قومی و... آغاز و تا سطوح عام محلی، منطقه‌ای، ملی و جهانی امتداد می‌یابد. هویت‌ها به لحاظ درون مایه و محتوا نیز مجموعه متنوعی دارند. مانند هویت مذهبی، زبانی، جنسی، اعتقادی، طبقاتی، صنفی، سیاسی، فرهنگی، محله‌ای و... بررسی هویت ملی و هویت دینی که مدنظر ماست بیشتر از اینکه در سطح فرد مطرح باشد در سطح